

Pieter Feller & Natascha Stenvert

De dikke Kolletje

moon

In *De dikke Kolletje* zijn acht boeken over Kolletje gebundeld: *Kolletje gaat op schoolreisje*, *Kolletje en de verkleedkist*, *Kolletje viert feest*, *Kolletje leert zwemmen*, *Kolletje tovert een pretpark*, *Kolletje tovert een zak met pakjes*, *Kolletje tovert sneeuw* en *Kolletje en het grote pannenkoekenfeest*.

© 2017 Moon, Amsterdam

Kolletje gaat op schoolreisje, Tekst © 2011 Pieter Feller, Tekeningen © 2011 Natascha Stenvert
Kolletje en de verkleedkist, Tekst © 2012 Pieter Feller, Tekeningen © 2012 Natascha Stenvert
Kolletje viert feest, Tekst © 2012 Pieter Feller, Tekeningen © 2012 Natascha Stenvert
Kolletje leert zwemmen, Tekst © 2013 Pieter Feller, Tekeningen © 2013 Natascha Stenvert
Kolletje tovert een pretpark, Tekst © 2014 Pieter Feller, Tekeningen © 2014 Natascha Stenvert
Kolletje tovert een zak met pakjes, Tekst © 2006 Pieter Feller, Tekeningen © 2006 Natascha Stenvert
Kolletje tovert sneeuw, Tekst © 2007 Pieter Feller, Tekeningen © 2007 Natascha Stenvert
Kolletje en het grote pannenkoekenfeest, Tekst © 2010 Pieter Feller, Tekeningen © 2010 Natascha Stenvert

Vormgeving: Petra Gerritsen

Opmaak: Krijnie Gerritsen

www.pieterfeller.nl

www.nataschastenvert.nl

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

ISBN 978 90 488 4087 8

NUR 272

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Inhoud

- Kolletje gaat op schoolreisje 5
- Kolletje en de verkleedkist 65
- Kolletje viert feest 125
- Kolletje leert zwemmen 185
- Kolletje tovert een pretpark 245
- Kolletje tovert een zak met pakjes 307
- Kolletje tovert sneeuw 321
- Kolletje en het grote pannenkoekenfeest 333

Kolletje

gaat op
schoolreisje

Scheetjeboe

‘Hé, daar is Doerak!’ roept Kolletje.
Ze is met Dirk op de stoep aan het stappen.
Het hondje rent kwispelend naar hen toe. Als
Kolletje knielt, springt hij tegen haar op en
likt haar in het gezicht.

‘Daar is meneer De Jong ook,’ zegt Dirk.
‘Hallo, kleine vriendjes!’ roept de oude man
van ver.

‘Ik ben niet klein,’ moppert Dirk.
‘Dag, meneer De Jong,’ zegt Kolletje als hij
eindelijk bij hen staat. ‘Weet u waar ik morgen
naartoe ga?’

Meneer De Jong zet zijn rollator neer, gaat erop zitten en
denkt even na.

‘Ga je naar Scheetjeboe een drol begraven?’

‘Een drol begraven?’ vraagt Kolletje verbaasd.

‘Ja,’ zegt meneer De Jong. ‘Dat zei mijn moeder altijd als
ik vroeg waar we heen gingen. “Naar Scheetjeboe een drol
begraven, dan mag jij de pispot dragen.”’

Kolletje giechelt.

‘Zeker een hondendrol van Doerak,’ zegt Dirk grinnikend.
Hij wijst naar het hondje, dat net een hoopje in de goot zit
te draaien.

‘U had zeker een grappige moeder?’ vraagt Kolletje.
Meneer De Jong knikt.

‘Maar,’ zegt Kolletje, ‘ik ga niet naar Scheetjeboe Ik ga morgen op schoolreisje naar een hele grote speeltuin.’

‘Zo, zo,’ zegt meneer De Jong. ‘Dat lijkt me erg leuk.’

‘Ik ben al op schoolreisje geweest,’ zegt Dirk.

‘Ook naar een speeltuin?’ vraagt meneer

De Jong.

‘Nee, naar een héééle grote dierentuin.

Er waren wilde leeuwen.’

‘Zeker wel eng?’

‘Nee,’ zegt Dirk stoer.

‘Ik was niet bang. Ik zei gewoon “niet zo brullen” en toen hielden ze op.

Ik word later leeuwentemmer.’

‘O ja, dat is een mooi beroep,’ zegt meneer De Jong.

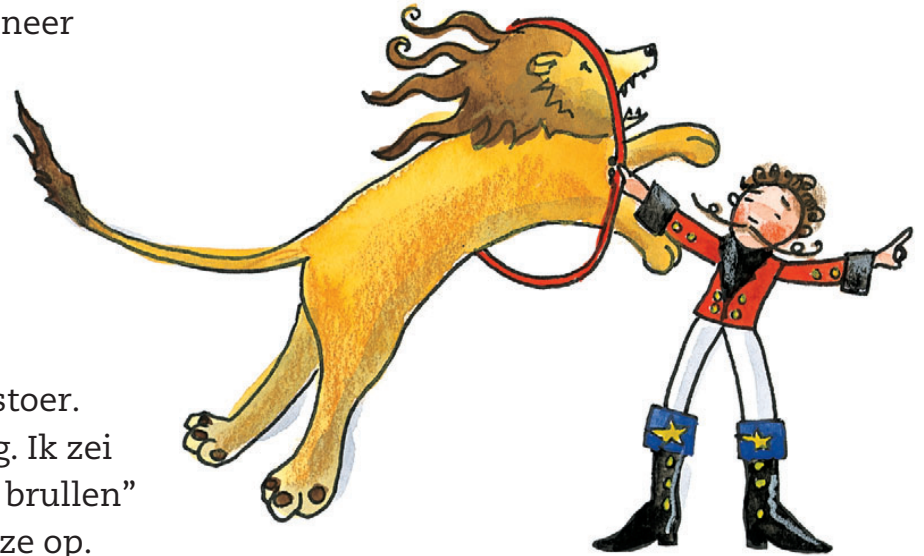
‘Een speeltuin is ook heel leuk, hoor,’ vindt Kolletje.

‘Zeker, het is allebei geweldig,’ zegt meneer De Jong. ‘Was ik er maar met mijn klas heen gegaan. Ik ben vroeger nooit op schoolreisje geweest.’

Kolletje en Dirk kijken de oude man verbaasd aan.

‘Niet naar een speeltuin en niet naar een dierentuin. Toen ik een kind was, kon dat niet. Onze school had geen geld.’

‘En uw papa en mama dan?’ vraagt Kolletje.

‘Die hadden ook heel weinig.
Het was een arme tijd.’ Meneer
De Jong staart in de verte.

Kolletje denkt dat hij een beetje
verdrietig is. Snel knijpt ze haar ogen
dicht, denkt aan een vrolijke meneer De Jong
en zegt zacht: **‘Katharina Orselia Laetitia.’**

Bijna meteen komt er een glimlach op zijn gezicht. ‘Ik heb
later weleens een reisje gemaakt met mijn vrouw.’

‘Was dat leuk?’ vraagt Kolletje.

Nu kijkt meneer De Jong nog blijer.

‘Het was een tochtje met een boot
naar een eiland. Het waaide hard,
er kwamen hoge golven en de
boot schommelde erg. Gelukkig
hadden we een stoere kapitein en
waren we helemaal niet bang.’

‘Wat hebt u op het eiland
gedaan?’ vraagt Kolletje.

‘We hebben een fiets gehuurd. Zo een waar
je met zijn tweeën op kunt zitten, een
tandem. We hebben door de duinen
gefietst en over het strand gelopen.
Aan het eind van de dag hadden we
rode koppen van de zon.’

Meneer De Jong kijkt nu heel blij.

‘Het strand is gaaf,’ vindt Kolletje.

Dirk knikt.

‘Ja, we hebben veel plezier gehad die dag en weet je wat zo leuk is? Later hebben we het nog vaak over dat tochtje gehad en dan hadden we weer veel pret.’ Meneer De Jong kijkt de kinderen glimlachend aan. ‘Het wordt vast een leuke dag, Kolletje. Later als je groot bent zul je er nog vaak aan denken.’

Kolletje knikt blij.

‘Ik kom kijken als je vertrekt,’ zegt meneer De Jong. ‘Dan kan ik je uitzwaaien.’

‘Jeetje, wat gaaf zeg.’

‘Tot morgen, Kolletje. Dag Dirk.’

Meneer De Jong sloft met zijn rollator naar de plek waar Doerak een hoopje heeft achtergelaten. Hij bukt en doet het in een zakje.

‘Nu gaat hij zeker naar eh... Scheetjeboe een drol begraven,’ zegt Kolletje.

‘En dan moet Doerak zeker de pispot dragen?’ zegt Dirk lachend.

Kolletje ziet het voor zich. ‘Die pot op zijn rug zeker. Hahaha!’

Ze krijgt de slappe lach en Dirk ook. Ze vallen tegen elkaar aan en houden hun buik vast en het duurt heel lang voordat ze weer normaal kunnen praten.

Uitzwaaien

Kolletje moet vandaag heel vroeg op school komen. Groep één gaat met de bus op schoolreisje naar een speeltuin en het is een eind rijden. Papa, mama en Kees brengen haar weg. De vaders en moeders gaan in de gymzaal aan een lange tafel lekkere broodjes klaarmaken en krentenbollen smeren.

In de klas worden de kinderen in groepjes verdeeld. Er zijn vier verschillende groepen en elke groep heeft een andere kleur shirt. Er is een rode, een groene, een blauwe en een oranje groep. Kolletje hoort bij de groene groep. Ze kijkt wie er allemaal een groen shirt aanhebben. Gelukkig heeft Brenda ook groen.

‘Ik hoor bij jullie!’ roept Liekje.

‘Hallo, poepmeisjes,’ groet Patrick.

Kolletje zucht. 'O nee, Patrick Poepstoeter zit ook in onze groep.'

Verder zitten Pim, Youssouf, Jerrel en Sanne in de groene groep. Vier jongens en vier meisjes. De moeder van Youssouf is de leidster van hun groep.

Juf Mathilda klapt in haar handen en iedereen luistert. 'De bus is zojuist aangekomen.'

De kinderen kijken allemaal naar buiten. 'Jèèèh!' roepen ze. 'Ga maar bij je eigen groepje staan,' zegt de juf.

De kinderen zijn opgewonden en het duurt wel even voordat ze stil zijn.

'Heeft iedereen zijn jas aan en zijn rugzakje met droge kleren?'

'Ja, juf!' roepen de kinderen.

'Dan lopen we nu heel rustig naar buiten.'

Op de stoep staan de ouders en opa's en oma's en alle anderen die de kinderen gaan uitzwaaien al te wachten. Kolletje ziet opa Snor en oma Orselia en oma Katharina en opa Kees.

Een paar vaders sjouwen grote manden naar de bus. Daar zitten de broodjes in en fruit en drinken, want ze blijven de hele dag weg.

Dan lopen de kinderen tussen de mensen door naar de bus.

‘Dag! Dag! Tot vanmiddag!’ wordt er geroepen.

Daar staat meneer De Jong ook.

Hij steekt zijn hand op. ‘Dag Kolletje!’ roept hij. ‘Veel plezier!’

Mama, papa en Kees geven Kolletje nog een knuffel voordat ze instapt.

‘Dag, Kolletje!’ roept buurman Harry, die ook is gekomen.

‘Wat zijn er veel mensen om je uit te zwaaien,’ zegt mama verbaasd.

Kolletje kijkt heel trots. ‘Ik heb iedereen uit onze straat gevraagd.’

Papa grinnikt. ‘Je bent een mal kind.’

‘Poeh!’ zegt Kolletje. ‘Ik ga toch heel lang weg.’

Papa en mama kijken Kolletje hoofdschuddend na als ze in de bus stapt.

Als alle kinderen zitten, worden ze begroet door de buschauffeur. ‘Hallo, allemaal. Ik ben Eddy Pepper en ik breng jullie vandaag naar een van de grootste speeltuinen van Nederland.’

Kolletje heeft er echt zin in. ‘Jeetje, wat gaaf zeg.’

‘Allemaal de gordels om, dan vertrekken we. Als we tenminste weg kunnen komen, want het is erg druk. Zit er soms een filmster in de bus?’

De kinderen lachen.

‘Ik heb nog nooit zoveel mensen gezien die komen uitzwaaien.’

‘Allemaal voor mij!’ roept Kolletje, die als een koningin naar iedereen wuift.

‘Wil je dan vragen of ze een beetje aan de kant gaan?’ zegt Eddy lachend. ‘Er staat een oude meneer met een rollator en een hondje voor mijn bus.’

‘Dat is meneer De Jong,’ zegt Kolletje. ‘Wacht maar even.’ Ze knijpt haar ogen stijf dicht, denkt aan alle mensen die opzij gaan en zegt dan:

‘Katharina Orselia Laetitia.’

‘Ze heeft toversokken, meneer de chauffeur!’ roept Patrick.

‘Maar ik heb een toeter,’ zegt Eddy lachend. Vlak voordat Kolletje haar ogen opent drukt hij erop. Toeet!

De mensen gaan nu snel aan de kant.

De kinderen duwen hun neuzen tegen de ramen en zwaaien. Er staan vaders en moeders te filmen en er worden foto’s gemaakt. Meneer De Jong heeft een zakdoek gepakt en zwaait daarmee. Langzaam rijden ze weg. Dan begint op het bankje voor Kolletje Youssouf te huilen.

‘Wat is er?’ vraagt Kolletje.

‘Ik zie mijn moeder nergens.’

‘Ik ben hier, malle jongen,’ zegt de moeder van Youssef.
Ze zit achter in de bus. Youssef lacht door zijn tranen
heen. Van de zenuwen is hij vergeten dat zijn moeder
meegaat.

Dan rijdt de bus de straat uit.

Er is een kind weg

De juf meldt zich bij de kassa van de speeltuin. Er komt een mevrouw aan die Tanja heet. Zij heet de kinderen welkom en vertelt wat wel en niet mag in de speeltuin.

‘Je mag geen afval op de grond gooien, niet dringen, en je moet netjes op je beurt wachten. We hebben een hekel aan rommel en aan ruzie.’

‘Ik ook,’ fluistert Sanne tegen Kolletje en Brenda. De meisjes knikken.

Tanja wenst iedereen een fijne dag toe.

Dan klapt de juf in haar handen. ‘Kinderen, voordat jullie gaan spelen, gaan we met zijn allen op de foto.’

‘Als het maar snel gaat,’ moppert Patrick.

Ze lopen naar een plek waar een paar banken staan. De fotograaf is er al en de juf zet de kinderen op hun plaats. Dan telt ze hen voor de zekerheid.

‘Ho, wacht,’ zegt ze tegen de fotograaf. ‘Ik mis een kind.’

Alle hulpouders tellen de kinderen van hun groepje.

‘Ik heb er zeven en geen acht,’ zegt de moeder van Youssouf. ‘Ik zie Kolletje, Brenda, Sanne, Patrick, Pim, Youssouf en Jerrel. Liekje is weg.’

Iedereen kijkt om zich heen. Niemand ziet Liekje.

‘Liekje weer,’ verzucht de juf.

Tanja, die er ook nog bij staat, zegt: ‘Ik laat haar naam wel even omroepen.’

Even later klinkt door de luidsprekers: ‘Wil Liekje van de Roald Dahl School naar de uitgang komen? Je moet nog op de groepsfoto.’

De kinderen worden ongeduldig. Ze willen zo graag gaan spelen en nu moeten ze nog langer wachten.

‘Ik moet poepen!’ roept Patrick.

‘Is het echt waar, Patrick?’ zucht de juf.

‘Ja!’

Gelukkig zijn de wc’s vlakbij. De juf neemt hem aan de hand. Als Patrick en de juf terug zijn, is Liekje er nog steeds niet.

Weer wordt haar naam omgeroepen.

‘Kolletje,’ fluistert Brenda.

‘Toveren?’ vraagt Kolletje.

Brenda knikt.

‘Goed dan.’ Ze knijpt haar ogen stijf dicht, denkt aan Liekje die weer bij hen is en fluistert:

‘**Katharina Orselia Laetitia.**’

Brenda en Kolletje kijken gespannen rond.

‘Die domme toversokken doen het niet, Poepkolletje,’ zegt Patrick.

Opeens komt Liekje aanrennen. ‘Hier ben ik!’ roept ze blij, alsof er niets aan de hand is.

Van de juf krijgt ze een standje.

‘Je kont is nat,’ zegt Patrick tegen Liekje, als ze voor hem gaat staan. ‘Heb je in je broek gepiest?’

Liekje geeft Patrick een stomp.

‘Ze is op haar gat gevallen,’ zegt Kolletje lachend. ‘Net als in het regenliedje.’

‘Helemaal niet, stommerds,’ zegt Liekje.

‘De glijbaan was nat.’

‘Allemaal lachen naar het vogeltje,’ roept de fotograaf. Niemand ziet een vogeltje, maar ze lachen toch maar.

Dan kunnen ze eindelijk de speeltuin in. De kinderen mogen zelf weten wat ze gaan doen. Kolletje, Brenda en Sanne lopen samen weg en kijken rond.

‘Ik wil niet wegraken,’ zegt Sanne zacht.

Kolletje geeft haar een arm. ‘Dan blijf je toch bij ons.’

‘Als de bus zonder mij weggaat, dan kom ik nooit meer thuis,’ zegt Sanne zacht.

Nu worden Kolletje en Brenda ook een beetje bang.

‘Kom mee,’ zegt Kolletje. Ze lopen naar de juf. ‘Juf, we zijn een beetje bang,’ zegt Kolletje.

‘Waarom dan, meisjes?’

‘Als je ons niet kan vinden, rijdt de bus dan zonder ons weg?’

‘Daar hoeven jullie niet bang voor te zijn,’ zegt de juf. ‘Als we weggaan, tel ik alle kinderen. Als er eentje niet is, dan vertrekken we niet totdat iedereen in de bus zit.’
‘Jeetje, wat slim,’ zegt Kolletje.
Dan rennen ze opgelucht juichend de speeltuin in.

De skelterbaan

‘Ik wil skelteren!’ roept Kolletje en ze rent naar de skelterbaan. Brenda en Sanne hollen achter haar aan. Veel kinderen hebben zin om te skelteren. Het is er heel druk. Ze moeten achter aansluiten en gaan op de bank naast Liekje, Pim en Patrick zitten. Als een skelter een paar rondjes heeft gereden, moet de bestuurder eruit en mag het kind dat vooraan zit in de skelter. Daarna schuift iedereen een plaatsje op.

Er staat een mevrouw, die Tiny heet, die een teken geeft als je moet uitstappen. Ze helpt de kinderen ook bij het in- en uitstappen. Er is een stoplicht en ze legt uit dat je alleen mag wegrijden als het licht op groen staat.

‘Net als op de echte straat,’ zegt Kolletje tegen Brenda en Sanne.

‘Als iemand op een zebepad oversteeft, moet je stoppen,’ gaat Tiny verder.

De kinderen knikken. Ze snappen het.

Toevallig rijdt even later een jongen van een andere school door rood. Tiny houdt hem meteen tegen en hij moet uitstappen. Hij kijkt sip.

‘Ze is wel streng,’ vindt Kolletje.

Dan is Patrick aan de beurt. Hij gaat in een skelter zitten en roept: ‘Dag, poepmeisjes!’

Liekje grinnikt, maar Kolletje, Brenda en Sanne doen net of ze hem niet zien of horen. Ze kijken naar de andere kinderen die langsrijden. Er zijn rode, blauwe, gele en roze skelters.

‘Ik wil graag in een roze skelter,’ fluistert Kolletje. ‘Roze is mijn lievelingskleur.’ Snel knijpt ze haar ogen dicht, denkt aan zichzelf in een roze skelter en zegt: **‘Katharina Orselia Laetitia.’**

Patrick rijdt weg in een rode skelter en daarna stapt Pim in een gele skelter. Voor Kolletje is Liekje aan de beurt. Er komt toevallig een roze skelter aan.

‘Na na na na na,’ zegt Liekje pesterig. ‘Ik heb lekker roze.’ Kolletje haalt haar schouders op. Liekje springt in de skelter en rijdt meteen weg.

‘Ho, stop!’ roept mevrouw Tiny. ‘Het licht staat nog op rood.’

‘Nou en?’ zegt Liekje brutaal.

‘Dat mag niet, dat heb ik je uitgelegd.’ Tiny wijst naar de bank met kinderen. ‘Jij mag weer achter aansluiten.’

Mokkend stapt Liekje uit. ‘Stomme skelters!’ roept ze en ze rent weg naar een andere attractie.

‘Jij mag in deze skelter,’ zegt Tiny tegen Kolletje.

Blij stapt Kolletje in. Ze zwaait naar Brenda en Sanne. Dan springt het licht op groen en rijdt ze weg. Kolletje vindt het superleuk in de skelter. Het is een heel mooie baan, met allerlei straatjes en veel zebrapaden en stoplichten. Ze moet erg

goed opletten. Bij een zebrapad steekt een hondje over. Hij lijkt wel wat op Doerak. Maar dit is geen echte hond, maar een speelgoedhond die als een treintje over het zebrapad heen en weer gaat.

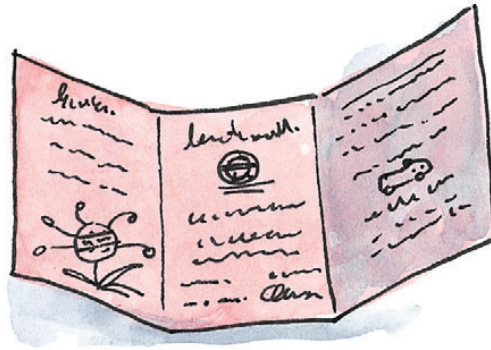

‘Dag, hondje!’ roept Kolletje.

Achter haar komt Patrick in zijn skelter aangescheurd. Hij sjeest langs Kolletje en mist het hondje maar net.

Kolletje denkt dat meneer De Jong het hier ook heel leuk zou vinden. Hij zou wel goed moeten uitkijken met zijn rollator, want niet alleen Patrick scheurt met zijn skelter over de baan, maar de andere kinderen ook. Daar komt Brenda aan, ze heeft een blauwe skelter. Even later rijdt Sanne langs. Zij heeft ook een roze skelter.

Dan moet Kolletje van Tiny stoppen. Er is weer een ander kind aan de beurt.

Iedereen die netjes heeft gereden, krijgt van Tiny een skelterrijbewijs. Het is roze en de moeder van Youssouf leest voor wat erop staat. 'Voor Kolletje van de Roald Dahl School.'

Kolletje wacht op Brenda en Sanne, die heel trots zijn op hun rijbewijs. Alle jongens krijgen er ook een. Ze zijn er toch wel blij mee, ook al is roze een meisjeskleur, maar Patrick heeft het rijbewijs van zijn vader weleens gezien en dat is ook roze. Hun rijbewijs lijkt dus net echt.

'Ik ga straks de bus besturen,' zegt Patrick, met zijn rijbewijs zwaaiend.

Dat gelooft niemand. Alleen Sanne is er een beetje ongerust over.

'Hij is te klein om aan het stuur te draaien, hoor,' zegt Kolletje.

Sanne knikt. 'Gelukkig maar.'

Een kind in nood

‘Kom mee,’ zegt Kolletje tegen Brenda en Sanne. ‘We gaan naar de waterbaan.’

Als ze er komen, zien ze dat Liekje er al is.

‘Hé, jongens!’ roept ze. ‘Hier zijn geen stomme stoplichten. Je mag doen wat je wil.’ Ze rent over een lange houten brug die in het water hangt. Aan het einde springt ze joelend in het zand.

‘Mogen we ons wel zo vies maken?’ vraagt Sanne, die heel netjes op haar kleren is.

‘Natuurlijk,’ zegt Kolletje. ‘We hebben toch droge kleren meegenomen.’

‘We mogen best nat worden,’ zegt Brenda.

‘En lekker vuil,’ vult Kolletje aan.

Kolletje en Brenda pakken het touw beet en lopen de brug op. Hij wiebelt heel erg. Dan komt Liekje alweer aangerend.

‘Opzij! Opzij!’ roept ze.

Kolletje en Brenda kijken achterom.

Liekje geeft Sanne een duw, terwijl die net een voet op de brug heeft gezet.

Sanne valt bijna. Kolletje en Brenda stappen naar het midden van de brug. Liekje rent zo hard dat ze niet kan stoppen. Ze botst tegen Kolletje en Sanne aan, struikelt en valt languit. Nu is ze kleddernat.

Kolletje begint meteen te zingen:

‘Het regent, het regent, de pannetjes worden nat.
Daar kwam wilde Liekje aan
en die viel op haar gat.’

Sanne en Brenda moeten er erg om lachen.

‘Hé, tover me eens droog, Kolletje, molletje.’

Kolletje schudt haar hoofd. ‘Daar heb ik helemaal geen zin in.’

Kolletje en Brenda rennen de brug over en springen in het zand aan het eind. Liekje holt achter hen aan.

Ze maakt een heel rare sprong en valt languit in het zand.

‘Nu ben je een zandmanneltje,’ zegt Kolletje lachend.
‘Kolletje, je bent toch mijn beste vriendin,’ zegt Liekje. ‘Tover me nou even schoon.’

Kolletje schudt haar hoofd weer.

‘Hé, daar is een heel hoog klimnet,’ roept Liekje en ze rent weg.

Kolletje, Brenda en Sanne kijken haar na. Ze spelen nog een tijdje op de waterbaan. Dan komt de moeder van Youssef hen halen. Ze krijgen allemaal een lekkere snoepsleutel.

‘We hebben vieze handen, moeder van Youssef,’ zegt Kolletje.

‘Verderop is een kraantje, daar kunnen jullie je handen afspoelen.’ Ze wassen hun handen in het koude water. Er is geen handdoek, dus wapperen ze hun handen droog. Dat duurt lang, dus vegen ze hun handen maar aan hun kleren af. Opeens horen ze iemand roepen. Het komt bij het hoge klimnet vandaan. Ze hollen erheen.

‘Help, ik durf niet omlaag!’

De meisjes kijken omhoog.

Wie hangt daar in het klimnet?

‘Is het Liekje?’ vraagt Brenda.

‘Nee, het is Eveline!’ roept Kolletje.

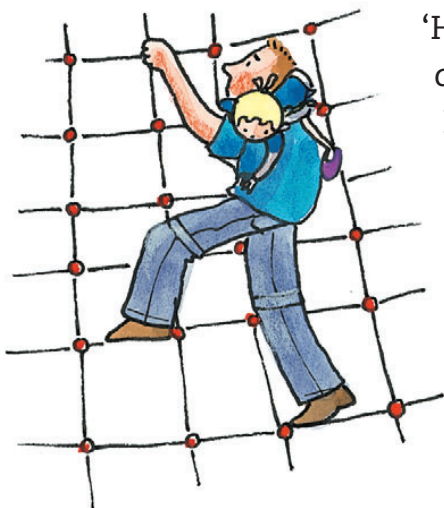
Eveline zit ook bij hen in de klas. Ze hoort vandaag bij de

blauwe groep. Daar is de vader van Kevin vandaag de baas.
'Help! Help!' roept ze.

Nu hebben meer mensen het in de gaten. Juf komt ook aangesneld. 'Ik zal haar wel omlaaghalen,' zegt ze.

'Wacht!' roept de vader van Kevin. 'Dit is een klusje voor een man.'

'Het lukt mij ook wel, hoor,' zegt de juf lachend.

Maar de vader van Kevin is al onderweg. Hij springt in het net.

'Hij klimt als een aap,' vindt Kolletje.

De kinderen lachen, maar kijken ook gespannen toe hoe hij omhoog klimt. Hij pakt Eveline voorzichtig beet en

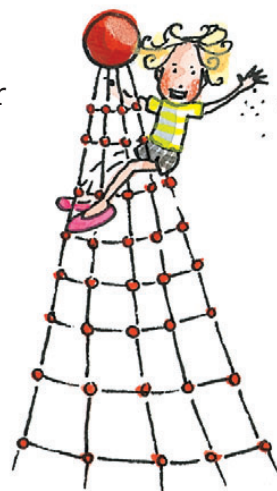
klimt heel handig weer

omlaag. Iedereen juicht en haalt opgelucht adem als ze samen veilig naast het klimnet staan. Maar dan klinkt er weer 'Help! Help!' Nu zit Liekje heel hoog in het net.

'Die maakt een grapje, natuurlijk,' zegt Kolletje.

Brenda en Sanne knikken.

Maar de vader van Kevin kent Liekje niet goed en is alweer onderweg naar boven.

‘Wacht!’ roept de juf. ‘Ze kan zelf omlaag komen.’
Kevins vader spring het net al in. Deze keer doet hij
erg onhandig. Zijn voet glijdt uit en hij
schampt met zijn hoofd langs de
touwen.

‘Au! Au!’ roept hij.

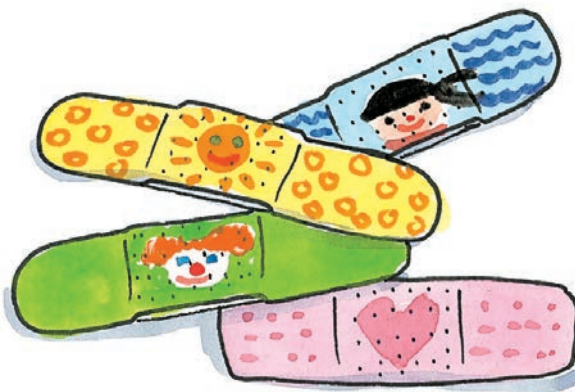
Er zit een schram op zijn voorhoofd,
waar een beetje bloed uit komt.

‘Hij gaat vast huilen,’ zegt Sanne vol
medelijden.

Snel knijpt Kolletje haar ogen
dicht, denkt aan de vader van
Kevin die niet huilt en zegt:

‘Katharina Orselia Laetitia.’

‘Kom maar mee,’ zegt de juf tegen de
vader van Kevin, die wel sip kijkt maar niet huilt, ‘ik heb
hier een verbandtrommel. We gaan een pleister op je hoofd
plakken. Wat wil je? Een clowntje, een zonnetje of een
piraat?’

‘Is er geen aapje bij?’ vraagt Kolletje.
Liekje is omlaag gekomen en komt er ook bij
staan. ‘Ik heb ook een wondje.’ Ze wijst op een
plekje op haar arm.

Plotseling hebben bijna alle kinderen een
wondje. Ze willen allemaal een mooie
pleister, maar daar begint de juf niet aan.

‘Nu weer gaan spelen,’ zegt ze streng.
De kinderen kijken een beetje jaloers naar de
vader van Kevin, die nu een leuk clowntje op zijn voor-
hoofd heeft. Ze likken aan de snoepsleutel, want die
hadden ze nog te goed. Kevins vader krijgt er als troost ook
een en hij heeft helemaal niet gehuild, dus Kolletjes tover-
sokken hebben weer goed geholpen.

Picknicken of nikpikken?

De rest van de ochtend spelen de kinderen op allerlei toestellen. De zon schijnt en er gebeuren gelukkig geen ongelukken meer.

Dan wordt er wat omgeroepen door de luidsprekers:

‘Willen alle kinderen van de Roald Dahl School naar het grote grasveld komen, jullie gaan picknicken.’

Kolletje, Brenda en Sanne rennen erheen. Er worden kleden op het grasveld neergelegd en de ouders en de juf zetten de manden met eten en drinken klaar.

Er zijn meer scholen die gaan eten en het hele grasveld is vol. Kolletje moet ineens denken aan een tijdje geleden, toen ze met Dirk op zolder aan het spelen was. Ze droomt weg en denkt aan toen.

‘Kijk eens,’ zegt ze tegen Dirk,
‘ik heb een mand gevonden.’
‘Dat is een koffertje,’ zegt Dirk.
‘Nou kunnen we op reis gaan.’
Kolletje doet de mand open.
Er zitten bordjes, messen,
vorken, lepels en kopjes en
glaasjes van dik glas in.
‘Wat moet je daar nou mee doen?’
vraagt Kolletje verbaasd.
Dirk haalt zijn schouders op.
Hij weet het ook niet. Ze gaan
naar beneden en laten de mand aan
mama zien.
‘O, heb je de oude picknickmand van opa en
oma gevonden?’
‘Wat is een nikipikmand?’ vraagt Kolletje.

‘Nou,’ zegt mama, ‘toen ik nog een
kind was, gingen we in de zomer
naar het strand of het bos en dan
nam oma deze picknickmand mee.
Daar gingen broodjes in en drinken
en lekkere dingen. Als we een mooi
plekje gevonden hadden, legden
we een oud kleed neer en gingen
eten. Dat heet picknicken.’
‘Niks pikken?’ vraagt Dirk.
‘Nee, picknicken,’ zegt mama.

‘Het is een raar woord,’ vindt Dirk.
‘Maar wel leuk om te doen,’ zegt Kolletje. ‘Mama, mogen wij... nikipken?’
‘Maar ik heb daar geen tijd voor, hoor,’ zegt mama.
‘Straks wordt Kees wakker en...’
Kolletje schudt haar hoofd. ‘Nee, Dirk en ik willen nikipken.’
Dirk fronst zijn voorhoofd. Hij heeft helemaal niet gezegd dat hij het wil, maar het lijkt hem ook wel leuk.
‘Waar willen jullie dat dan gaan doen?’
‘In het park.’
‘Nee, dat is te ver van huis.’

‘Op het veldje dan?’

Het veldje is in hun straat en niet zo ver weg.

‘Goed, dat mag wel.’

Kolletje en Dirk juichen.

Mama vraagt wat ze op brood willen.

Dirk wil hagelslag en pindakaas en

Kolletje wil jam en worst.

‘Halen jullie maar een oud kledingstuk bij de moeder van Dirk,

dan kun je meteen

vragen of het van haar ook mag.’

Kolletje en Dirk rennen weg. De moeder

van Dirk vindt het ook goed en even

later komen ze terug met een oud gordijn waar ze op kunnen zitten.

Mama doet brood in de mand, pakjes appelsap, een bakje druiven, doosjes rozijnen, bekertjes vruchtenyoghurt en zakjes met snoep.

‘Wat veel,’ zegt Kolletje.

‘In de buitenlucht eet je altijd

meer dan binnen,’ zegt mama. ‘Dus

heb ik er wat extra dingen in gedaan. Wat er over is, nemen jullie maar weer mee naar huis.’ Mama doet de mand dicht. ‘Hij is wel zwaar, hoor. Wacht, daar weet ik wat op.’ Ze gaan naar buiten en ze legt de mand in Kolletjes kruiwagen.

Zo gaan ze op weg. Dirk met het gordijn, en Kolletje duwt de mand in de kruiwagen. Op het veldje spreiden ze het gordijn uit en zetten de picknickmand neer. Kolletje doet de mand open en pakt er twee bordjes uit.

Dan stopt er een auto. ‘Hé, Kolletje en Dirk!’

Het is buurman Harry. ‘Wat doen jullie?’

‘Wij zijn aan het nikpikken,’

zegt Kolletje.

‘O, picknicken.

Gezellig. Mag

ik ook mee-

doen?’

Dat vinden Kolletje en Dirk goed. Even later komt meneer De Jong ook aanlopen met Doerak en twee jongens van verderop uit de straat. Ze mogen van Kolletje en Dirk allemaal mee picknicken.

‘Mama heeft extra veel eten in de mand gedaan,’ zegt Kolletje. ‘Er is genoeg voor iedereen.’

Maar dat valt toch wel een beetje tegen. De mand met eten is al snel leeg. ‘Wacht maar,’ zegt Kolletje. Ze holt naar huis. Mama is boven met Kees bezig, dus pakt Kolletje zelf wat brood uit de trommel en boter en beleg uit de koelkast. Ze kunnen het brood immers buiten klaarmaken, want ze hebben borden en messen.

Er komen nog steeds mensen bij. Het hele grasveldje zit zowat vol.

‘Gezellig, zo’n buurtpicknick,’ vindt meneer De Jong.

Buurman Harry heeft ook eten uit zijn huis gehaald en ook anderen komen met eten en drinken en sluiten zich bij de picknick aan.

Ineens ziet Kolletje haar moeder het huis uit lopen met Kees in de buggy. Ze kijkt heel boos.

Snel knijpt Kolletje haar ogen dicht, denkt aan een niet boze mama en

fluistert: ‘**Katharina Orselia Laetitia.**’

‘Wat is hier aan de hand?’ vraagt mama verbaasd.

‘We nikpikken, mama,’ zegt Kolletje glunderend. ‘Dat wist je toch?’

‘Heb jij al het brood meegenomen?’

Kolletje knikt.

‘Kom er gezellig bij, buurvrouw,’ zegt buurman Harry. ‘Er is eten genoeg.’

Gelukkig verschijnt er een grote glimlach op mama’s gezicht. Ze gaat op een kled zitten.

‘Leuk hè, mama!’ zegt Kolletje.

Haar moeder knikt. Ze neemt een hap uit een boterham met pindakaas. Kees heeft ook veel pret. Hij kruipt tussen de mensen door en kraait het uit als ze hem optillen of op zijn buikje kriebelen.

‘Kolletje! Kolletje!’

Ineens schrikt Kolletje op. Ze is niet meer op het veldje in hun straat, maar bij de picknick op het schoolreisje.

‘Wil je nog wat eten?’ vraagt de moeder van Youssouf.

Kolletje lust nog wel een kadetje met kaas en een pakje sap.

‘Het leek wel of je sliep,’ zegt Brenda.

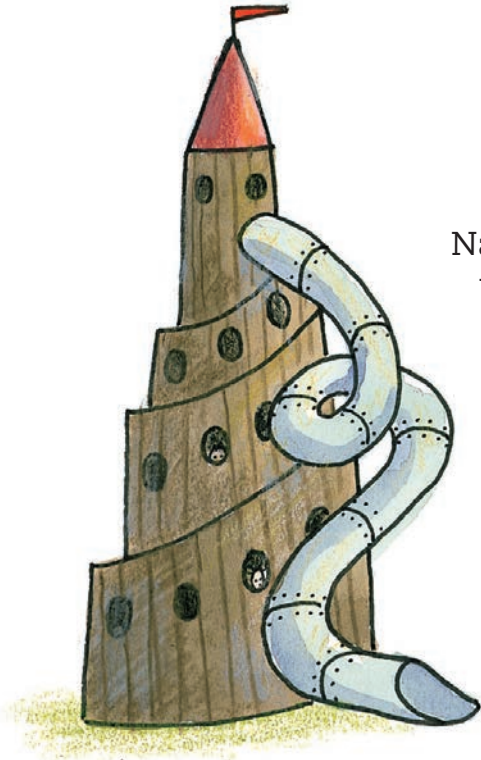
‘Ja,’ zegt Sanne.

Kolletje glimlacht. ‘Gezellig hè, zo’n nikpik?’

Brenda en Sanne knikken en schuiven lekker dicht tegen Kolletje aan.

Storm

Na de picknick gaat de moeder van Youssef met de groene groep naar de grote glijbaan.

‘Als je niet durft,’ zegt ze, ‘dan blijf je maar beneden.’

De kinderen knikken en kijken naar de steile, hoge trap.

‘Kijk, hier liggen matjes,’ zegt de moeder van Youssef. ‘Je pakt een matje om op te zitten, want dan glijd je makkelijker naar beneden.’

Liekje rent al weg met een matje.

Ze klimt razendsnel de trap op en gaat op de glijbaan zitten. De glijbaan is een lange buis, die met kronkels naar beneden gaat. Kolletje, Brenda en Sanne pakken ook een matje en kijken naar de trap. ‘Hij is wel erg hoog,’ fluistert Sanne.

Ze klinkt een beetje bang. Ineens staat er een jongen bij de bak met matjes. De meisjes kennen hem niet. Hij is van een andere school.

‘Hoi, ik ben Storm,’ zegt hij tegen Kolletje.
‘Wat een leuke naam,’ zegt Kolletje. ‘Ik ben Kolletje.’
‘Dat is ook een grappige naam,’ vindt Storm.
‘Ik heet eigenlijk Katharina Orselia Laetitia.’
‘O,’ zegt Storm. ‘Ik heet Storm Diederik.’

‘Ik ben Brenda,’ zegt Brenda.

‘Ik heet Sanne,’ zegt Sanne zacht.
Haar hoofd wordt een beetje rood.
Storm knikt. ‘Durven jullie op de
glijbaan?’

‘Ik wel,’ zegt Kolletje.

‘Ik ook,’ zegt Brenda.

‘En jij?’ vraagt Storm aan Sanne.

Sanne kijkt nog eens naar de hoge
trap en schudt dan haar hoofd.

‘Kolletje heeft toversokken,’ zegt Brenda
tegen Storm.

Storm bekijkt Kolletjes sokken. ‘Ze zijn
heel mooi.’

‘Kol, tover even dat Sanne de glijbaan op
durft,’ zegt Brenda.

Kolletje knijpt haar ogen stijf dicht,
denkt aan Sanne die de trap op klimt
en daarna omlaag glijdt en zegt:

‘Katharina Orselia Laetitia.’

Sanne kijkt nog steeds een beetje
bang, maar als ze haar een hand
geven, gaat ze toch mee de trap op.

Eerst gaat Brenda op haar matje zitten en roetsjt omlaag. 'Het is helemaal niet eng,' roept ze als ze beneden is. Sanne gaat op een matje zitten en doet haar ogen dicht. Kolletje geeft haar een zetje. 'Waaahhh!' gilt Sanne. Maar als ze beneden komt, kijkt ze toch heel blij. 'Het was eng, maar ook leuk. Ik ga nog een keer,' roept ze. Kolletje en Storm glijden achter elkaar naar beneden. 'Jeetje, wat gaaf zeg!' roept Kolletje. Kolletje gaat nog een paar keer de glijbaan af en telkens gaat Storm vlak achter haar aan. Hij glimlacht steeds naar haar.

'Ik vind je grappig,' zegt hij tegen Kolletje.

Nu glimlacht Kolletje ook, maar ze zegt niets.

Kolletje en Storm gaan op een bankje zitten en kijken naar de kinderen die van de glijbaan glijden. Sanne en Brenda lijken er geen genoeg van te krijgen.

'Ik heb thuis een goudvis,' zegt Storm.

'O,' zegt Kolletje.

'Hij kan zwemmen en ook vliegen.'

‘Op school hebben we ook goudvissen,’
zegt Kolletje, ‘maar die kunnen alleen
zwemmen.’

‘Mijn goudvis heet Kamikaze.’s Nachts
springt hij uit zijn bakje, dan vliegt hij door
de lucht en landt op de grond.’

‘Wat grappig.’

Storm kijkt ernstig. ‘Als vissen te lang uit het water zijn,
gaan ze dood, hoor.’

Daar had Kolletje niet aan gedacht.

‘Kamikaze is ook een keer op de verwarming gesprongen,’
vertelt Storm verder.

‘Ging hij toen dood?’ vraagt Kolletje geschrokken.

‘Nee, ik zat erbij en heb hem terug in het water gegooid.

Hij zwom gewoon weer verder. Ik heb nu een hoepeltje en
daar moet hij doorheen springen.’

‘Dat is knap,’ zegt Kolletje. ‘Hoe ziet dat hoepeltje eruit?’

‘Het is een blauwe armband van mijn moeder.’

Brenda en Sanne komen aanlopen en gaan naast hen
zitten.

‘Storm heeft een goudvis die hij door
een blauw hoepeltje leert springen,’
zegt Kolletje.

De monden van de meisjes
vallen open.

‘Dat wil ik weleens zien,’ zegt
Brenda.

Sanne knikt. ‘Ik ook.’

‘Ik kan met hem naar een circus gaan,’ stelt Storm voor. ‘Dan kan iedereen komen kijken.’ ‘Ja, leuk!’ roepen de meisjes. Storm knikt tevreden. ‘Ik wilde dokter worden, net als mijn vader, maar een goudvissenman in een circus is ook leuk.’

‘Veel leuker dan dokter,’ vindt Kolletje. ‘Een dokter doet soms enge dingen, zoals iemand een prik geven.’ ‘Ja, een dokter is griezelig,’ zegt Sanne. Ze kijkt er bang bij. Ze zijn het met elkaar eens. Storm gaat later in het circus werken met zijn goudvis Kamikaze. De enige goudvis die door een hoepel springen kan. Hij wordt vast heel beroemd!